

Světlá vlákna nad vámi!

Spojte nyní dohromady přednášky, které jsem vám v posledních týdnech dal o bytostném a nejbližším okolí pozemského člověka, ve kterých jsem hovořil o vlnění a tkaní, kterým jste stále obklopeni, a snažte se v nich uvedené děje spojit a pozorovat jako **jeden** obraz.

Není to vůbec tak těžké. Velmi rychle a snadno můžete mezi nimi a vámi samotnými v tom poznat souvislosti. Dejte nyní jako při skládací hře ve své představivosti všechno do pohybu, nejdříve v jednotlivých účincích do různých směrů **po sobě** a nakonec **spolupůsobící do sebe**, a uvidíte, jak jasně se před vámi postupem času rozvine živoucí obraz.

Snažte se při tom vidět, jak každé zlé myšlení nebo chtění běží tkanivem jako stín, více nebo méně kalící jasnost a tu a tam ničící krásu, zatímco čisté, dobré myšlení nebo chtění zářivě běží skrze vlákna, rozšiřujíc krásu a lesk na svých cestách, kterými jde.

Brzy vám bude toto soustrojí tak známé, že vám vytvoří oporu, která vám dovolí myslet nebo chtít a nakonec také konat jen dobro.

Nešetřete na to námahy, dostane se vám za to bohaté odměny, kterou vám nemůže nikdo zkrátit. A když pak máte před sebou tento pohyblivý obraz, pak k němu ještě přijměte něco, co k němu dává zakončení a rámec, který je hoden tohoto obrazu.

Představte si místo stropu samá světlá jemná vlákna, která

nad „tkaním kolem vás“ visí jako něžně nadýchnutý závoj, z něhož plyne lahodná vůně, jež dovede zvláštním způsobem oživovat a posilovat, jakmile je člověk schopen si ji uvědomit a dbát jí.

Jsou to nesčetná vlákna, která v sobě nesou rozličné možnosti použití a jsou kdykoliv připravena snést se na **ta** místa, kde se ukazuje touha po nich.

Zasvitne-li někde v dolním soustrojí malá jiskřička a dá povstat touze, prosbě nebo silnému přání, tak prodlouží se ihned vlákna stejného druhu k této jiskřičce, magneticky se s ní spojí a posílí ji, takže se může stát světlejší a jasnější a tím kolem sebe rychle odpudí všechno temné a kalné. A když vysoce vzplane, sežehne všechna ta místa, která ještě spojují **onen** provazec s temnem nebo zlem, na kterém se tato jiskra snažila rozvíjet. Tím se tento provazec velmi rychle osvobodí od všeho nízce poutajícího.

Avšak jen světla, čistá přání nebo prosby mohou dosáhnout spojení se světlými vlákny, která neustále visí nad soustrojím a která lidskou duši nebo pozemského člověka neustále obklopují. Temná přání nenachází nikdy v nich oporu, protože s nimi nemohou vytvořit žádného spojení.

Spojení těchto vláken, která přichází z bytostného, nastává pro každého pozemského člověka skrze plášť nebo tělo střední hrubohmotnosti, které se nazývá astrálním tělem. To je pak duši při každém jejím hnutí úměrně prozářeno. Jsou-li hnutí duše temného druhu, tak nenachází pohotově visící světla vlákna žádný průchod pro pomoc. Teprve při světlém hnutí může se astrální tělo rozzářit **tak**, že se zcela samočinně otevře pro **ta** vlákna shůry, která jsou stejného druhu jako dotyčné hnutí duše.

Tak je toto astrální tělo střední hrubohmotnosti skutečnou vstupní a výstupní branou duše. Ve skutečnosti jsou takto činná zmíněná vlákna na úrovni střední hrubohmotnosti, která se nazývá astrální, a působí skrze její prostřednictví, vždy podle druhu svého prožhavení.

Představte si to všechno. Je to tak prosté a přitom tak spolehlivé a spravedlivé, že není nikdy možné, aby nějaká myšlenka nebo chtění k dobru mohly zůstat bez pomoci. Tak je to lidskému duchu vždy usnadněno. **Příliš usnadněno**, než aby si ve svém zvláštním způsobu ještě vážil hodnoty, která těmto dějům náleží a kterou v sobě nesou.

Aby ve vašich možnostech představivosti však nezůstala žádná mezera, chci vám ukázat také původ těchto vláken, jinak by pro vás visela ve vzduchu, což je přece nemožné, protože všechno v tomto stvoření má zcela určitý výchozí bod, **musí** ho mít, a bez něho by nemohlo existovat.

Vlákna jsou vyzařováním mnohých bytostných prostředníků, kteří vám ve svém působení ještě nejsou tak dobře známi, kteří však byli dobře známi již starým národům.

Jakožto lidští duchové na zemi jste se měli stát shromažďovateli a pak prostředníky pro další předávání všech vyzařování těch lidských duchů, kteří jsou zralejší než vy a nacházejí se na vyšších úrovních stvoření, a ti opět konají totéž ve spojení s ještě vyššími a světlejšími, zralejšími lidskými duchy, až nakonec tím dochází ke spojení s rájem, kde pobývají zdokonalení, hotoví lidští duchové tohoto pozdějšího stvoření v radostné činnosti, kteří rovněž skrze řetěz prostředníků mají spojení až vzhůru k nejdokonalejším z prastvořených v čistě

duchovním, a tak je tomu stejným způsobem a ve stejném pořadí také u všech bytostných, kteří v celém stvoření s vámi pomáhající spolupůsobí, avšak vždy o půl stupně výše než vy.

Co z toho rozvíjí činnost vedle vás a pod vámi, je sice s vámi také zčásti spojeno, avšak ne tímto způsobem. Zůstaňme však nejdříve u **těch** vláken, která jsem jmenoval.

Vlákna jsou tak mnohostranná, že není ničeho, v čem by pozemský člověk a také ze země již odloučené duše nenalezli pomoc, posilu, útěchu a oporu a neobdrželi by to právě v tom okamžiku, kdy jejich touha nebo prosba o to má pak zcela určitou sílu v opravdovém chtění. Ne dříve; neboť zformovaná slova sama nestačí nikdy k tomu, aby vytvořila spojení. Ani žádná povrchní myšlenka.

Musí to být vřelá, ryzí, opravdová touha nebo přání, bez myšlenkové vypočítavosti, bez očekávání odměny, bez čehokoliv naučeného, které přece nemůže jít tak opravdově od srdce nebo z duše; neboť k tomu zformované **pozemské slovo** již příliš silně svazuje. Pozemské slovo může vždy dát jen směr pro chtění duše, vytvořit trasu pro cestu, kterou má cítění jít, avšak nesmí být nikdy **vším**.

Pokud člověk nemůže obojí spojit, tedy slovo se svým chtěním, když musí na správné zformování slov příliš **myslet**, tak je lepší se jen modlit a děkovat nebo prosit s cítěním **beze** slov! Pak je to jistě nezkalené! Pevně zformované slovo kalí příliš lehce a omezuje každé cítění.

Je mnohem krásnější a také silnější, když při tom můžete upustit od svých slov a na jejich místě necháte duchovně povstat

jen obraz, do nějž můžete vlít cele a čistě své cítění! Musíte zkusit, co je pro vás snazší a co vás neomezuje.

Je to pak vaše **duše**, která hovoří, jakmile můžete upustit od pozemských slov. Duše, která bude takto mluvit, když se odloučí od země a také ze všech úrovní hrubohmotnosti; neboť pak zformované slovo zůstane **zpět**.

Pravděpodobně se budete nyní již opět vnitřně ptát, jak dojde k tomu, že duše z jemnohmotnosti mohou mluvit ještě skrze lidi, kteří jsou mediálně nadaní, nebo že mediální lidé **slyší** takovéto duše hovořit, přijímají to a podávají dále písmem nebo slovem. Já vím, že tak mnohé takové otázky se ihned ve vás vynoří.

Pokud však v mém Poselství důkladně bádáte, pak tam naleznete odpovědi již na všechny takové otázky, které nejsou ničím jiným než pochybnostmi vašeho rozumu. Přijměte jen **správně** to, co vám říkám, a pak můžete v sobě také všechno sami vystavět **tak** důsledně, že se žádná pochybnost již více neozve.

Již před časem jsem vám vysvětloval činnost pozemského mozku, který jsme rozdělili na zadní a přední mozek. Zadní mozek je **ovlivňován cítěním**. Přijímá jen obrazy citového chtění a předává je náležitě přepracované dál pro mozek přední. Přední mozek je přijímá a **zpozemšťuje** tím, že všechno ještě jednou přepracovává a podle své odlišné schopnosti záření zhušťuje a přeměňuje v hrubší pozemskou hmotnost. Tím vtlačuje se to do ještě užších forem, pevně vázaných a k výrazu pozemského slova nově vyražených.

Taková je činnost mozku této pozemské schránky každého

jednoho pozemského člověka. Velice rozvětvenou dílnu tvoří mozky, které jsou zázračným dílem plným nejrůznější činnosti. A protože přední mozek vykonává takzvanou těžkou práci, tedy všechny mu zadním mozkem zprostředkované dojmy převádí do těžších, hutnějších forem, které skrze svou zesílenou hutnost jsou mnohem omezenější, aby se pro pozemské chápání staly zřetelnějšími, proto se přední mozek také unaví a vyžaduje spánek, zatímco zadní mozek tento spánek sdílet nepotřebuje a klidně pokračuje v práci. Také tělo samotné nevyžaduje tento spánek, nýbrž pouze **klid** a odpočinek.

Spánek je jediné nutností předního mozku!

Avšak i to je snadno pochopitelné a pro vás srozumitelné.

Potřebujete jen jednou všechno v klidu důkladně rozvážit. Přemýšlejte tedy: když tělo odpočívá, můžete při tom být bdělí a nepotřebujete spát. Prožili jste to na sobě již častokrát. Odpočívá-li však přední mozek, který vám obstarává **myšlení**, tedy přetvoření citových dojmů do hrubších a zúženějších forem a těžší hutnosti, když tedy tento mozek musí si někdy odpočinout, tak přestává přirozeně také i myšlení. Samozřejmě nemůžete během tohoto odpočívání předního mozku na nic myslet.

A jen tuto možnost myšlení nazýváte zde na zemi bděním, nemožnost myšlení spánkem nebo bezvědomím. Jedná se přitom vždy jen o takzvané **denní** vědomí, které je výhradní činností předního mozku. Zadní mozek je bdělý vždy. —

Nyní jdeme po tomto odbočení opět nazpátek k řeči duše, při které odpadají úzce zformovaná slova a zůstávají jen obrazy,

kteří mají formovat pojem. Tyto obrazy chtění nebo prožívání odloučených duší, když tyto chtějí něco sdělit, vtiskují se do zadního mozku pozemských lidí přesně tak jako jejich vlastní chtění a podle svého druhu předává zadní mozek tyto přijaté obrazy ihned náležitě přepracované přednímu mozku, který opět podle svého druhu následně přijaté obrazy zhušťuje a vyjadřuje je v myšlení, ve slovech nebo písmem.

To je pro mnohého mediálního člověka samozřejmé tak, jako by tato slova opravdu **slyšel**, což je vyvoláno opět skrze účinek předního mozku, který je přece také se **sluchem** spojen a přijímá jeho **dojmy**, aby je náležitě zpracoval.

Avšak v **těchto** zde uvedených případech, když se jedná o takzvané „jasnoslyšení“ z jemnohmotnosti, vyzařuje přední mozek od zadního mozku přijaté citové obrazy během jejich zpracování k větší hutnosti **opačnou** cestou také k sluchu, který pak je podnícen ke spoluzachvívání ve formách slov během jejich utváření, protože spojení je přece dáno a také vždy připraveno přijímat.

Skrze tuto **opačnou** cestu k hrubohmotnému sluchu zní to pak mediálnímu člověku přirozeně poněkud jinak, protože přece druh zachvívání je rozdílný od toho, který vytváří hrubohmotné zvukové vlny a zasahuje sluch těžkého pozemského těla, které to pak předává přednímu mozku.

Při tomto průběhu jasnoslyšení však nepřichází v úvahu nejtěžší, vnější hrubohmotnost sluchu, nýbrž jemnější hrubohmotnost. To si přece můžete představit; neboť vnější a nejtěžší hmotnost je příliš hrubá a strnulá k tomu, aby odpovídala na jemnější záchvěvy přicházející z mozku. Při tom zachvívá se

jen jemnější hrubohmotnost, která je stejného druhu se záchvěvy předního mozku.

Přijímající nebo vnímavé ústrojí **vnějšího** sluchu je účinně zasahováno a rozhýbáváno jen z **vnějšku přicházejícími**, hrubšími zvukovými vlnami.

Myslím, že jste mne mohli v těchto úvahách snadno následovat, a proto jsem vám to také vyložil poněkud podrobněji, abych vám všechno učinil dobře srozumitelným. Takový je tedy průběh zprostředkování skrze obraz namísto slov, jak to duše z jemnohmotnosti používá, aby v pozemském člověku zformovala pojem svého chtění.

Tak také „slyšení“ světlejších a lehčích duší nastává tam **zevnitř!** Děj jde **opačnou** cestou než v hrubohmotnosti s její hutností chráněnou, avšak i brzdící schránou, jejíž ochrana v jemnohmotnosti již není nutná.

Tím můžete si také snáze vysvětlit skutečnost, že duše, které se **vnitřně** neotevřou, tam jsou **hluché** a rovněž **slepé**; neboť že skutečné vidění je viděním **ducha**, jsem přece již vysvětloval v dřívější přednášce.

Tak mnohý vychytralý, obzvláště rozumově chytrý člověk, který může být lépe označen za pozemsky mozkově vázaného, narazí při tom snad **na to**, že způsob vyjadřování různých odloučených duší skrze jedno a totéž médium je přece velmi často **také** rozdílný, navzdory stejnému mozku jakožto nástroji.

Tato okolnost by měla vlastně více poukazovat **na to**, že duše **přece** jen používají řeč ve slovním vyjadřování, aby se učinily

srozumitelnými, zejména když taková oznámení přicházejí také někdy v jazycích, které médium vůbec nezná, jako anglicky nebo francouzsky, latinsky, rovněž japonsky a ještě mnoho dalších.

To však není podstatné, protože takováto oznámení přichází vždy jen z úrovně, **které patří ještě k hrubohmotnosti**, jež přece zahrnuje mnoho úrovní. Tam je průběh ještě podobný těžké hrubohmotnosti na zemi.

Teprve v **jemnohmotnosti**, která je zcela jiného druhu než hrubohmotnost, mění se s tímto druhem také forma vyjádření stejných zákonů stvoření, nač jsem již mnohokrát poukazoval v Poselství.

Nesmíte dělat tu chybu, abyste mé Poselství, které zahrnuje celé dílo stvoření a ještě je dalece překračuje, chtěli takové, jaké **jest**, vtlačit do svého malého světa myšlenek! Tím byste nedošli daleko; neboť mám často vtěsnat ohromné dálky do jedné jediné malé věty, abych vám podal alespoň pro vaše chápání ucelený obraz, ve kterém byste našli oporu, abyste dále nemuseli tak bezcílně bloudit na poli, které netvoří ani tu nejmenší část nejužšího okolí kolem vás. Abyste mému Poselství správně porozuměli, musíte je **zpracovat**!

Prozatím chci vám dát jen **souvislosti**, ne podrobnosti! Teprve když jednou máte pevně stojíce veliké souvislosti, pak můžete jít cílevědomě také do podrobností, aniž byste při tom museli ztratit souvislost.

Čím výše přicházíte, tím méně se to dá uchopit ve slovech, nakonec je pro vás všechno vlastně jen **záření**, všechno ostatní tam ustává.

Pro vás to zdůrazňuji obzvlášť, tedy pro pozemského lidského ducha, formou učiněného ducha pozdějšího stvoření! Všechno ostatní, co není pod vámi nebo vedle vás, nemůžete přece ovšem nikdy pochopit.

Co je pro vás zářením, je pro vyšší, než jste vy, ještě viditelné, hmatatelné a zformované. Tak jde to dál, stále výše, až nakonec jen ještě Božské v Božském může poznat všechno zformované, kromě Boha samotného, kterého také z Božského nelze v jeho bezbytnosti poznat, kromě jeho Synů, kteří jsou z něho samotného, a ne jen z jeho vyzařování.

Objasňujte si opět znovu a využívejte to, co vám dávám, a **vždy zpracované jen vámi s ohledem na přítomnost a vaše nejbližší okolí!** Nevystupujte fantasticky s vědyčtivostí do **těch** výšin, kde přece nemůžete působit ani nic poznávat. Avšak znát o nich **souvislosti** je pro vás nutné, pokud chcete jít **správně** tam, kde se nyní máte zdržovat podle zákona! A pro tento účel vám chci poskytnout **souvislosti!**

Nyní však znovu k našim vláknům, která visí nad tkaním, které je kolem vás v neustávajícím pohybu. Je to vyzařování bytostných prostředníků, kteří stojí ve velikém řetězu, jenž přichází shůry dolů. Jdoucího od **shora** dolů, to nesmíte zapomenout, jinak ztratíte souvislost. Vysvětloval jsem ho předtím jako nahoru jdoucí, protože jsem tehdy byl u **konců** visících vláken, abych tím doplnil obraz, který jsme před sebou nechali vyvstat.

Jsou tedy zcela rozličné druhy takových vláken. Mají svůj původ ve vyzařování příslušných bytostí, které od vždy výše stojících prostředníků přijaly předávanou sílu a opět ji předávají

dál, přičemž nastává změna v proudění, čímž je záření přizpůsobeno **tomu** druhu, na který proudíc dolů pak jako na nejbližší narazí.

Z těchto vláken mohou pozemští lidé obdržet posilu pro **každou** ctnost a pro každé dobré chtění! V každý čas; neboť tato vlákna visí nad vámi **vždy**, připravená a čekající, až po nich zatoužíte.

Chci vás obeznámit jen s **jedním** druhem, abyste věděli, jak tyto děje nastávají v přesném dodržování prazákonů stvoření, skrze jejich účinky samotné.

Elizabeth, Prakrálovna ženství, obsahuje ve své dokonalosti **všechny** ctnosti a přednosti.

Z ní vychází odpovídající vyzařování podle jejího druhu dále dolů do oblasti Božského a jde také dál do říše čistě duchovního, ve které se nachází mnohá odstupnění všech prastvořených.

Na každém stupni směrem dolů štěpí se záření do jednotlivých druhů existence, které se v bytostném ihned ztělesňují jako napodobeniny svého původu, tedy jako napodobeniny Elizabeth, východiska tohoto vyzařování. Toto se děje v bytostném **a** v duchovním, protože z Prakrálovny vychází **oba** druhy vyzařování, které ona v sobě udržuje spojené.

Její formy tvoří se přesně podle příslušných zcela určitých jednotlivých druhů záření, které ztělesňují a samy jimi **jsou**. Tím vystupují ovšem také různé odlišnosti ve vzhledu nebo zjevu těchto napodobenin, které vždy jasně a jednoznačně vyjadřují **to**,

co příslušný druh záření obsahuje a působí.

Tak vzniká nakonec stále více jednotlivých druhů, které se projevují ztělesněním. Byly kdysi starými národy označovány jako bohyně a bozi, protože tito lidé tehdy nemohli vidět dál a prostřednice těchto vyzařování považovali již za samotná východiska, a proto je považovali za to nejvyšší, co bylo.

Vyjdeme-li proto od lidských duchů, nyní myšleno tentokrát opačně směrem vzhůru, najdeme v bytostném mnoho takovýchto prostřednic a také prostředníků. Skrze ně může každý pozemský člověk obdržet **všechno**, jen když v čistotě po něčem z toho touží. Cudnost, která je ovšem zcela jiná, než si ji lidé vymysleli, věrnost, plodnost, opravdovost, půvab, skromnost, píle (zachvívající se v zákoně pohybu) a mnoho dalších. Pro každou jednotlivou z nich je ztělesněna jedna prostřednice pro všechno ženské, jakož je i dán prostředník pro všechno mužské, například pro sílu, odvahu, neohroženost, zručnost, pravé, čisté panovnictví a všechno ostatní, které není nutné zde uvádět, protože o tom vám chci rozvinout jen přibližný obraz k lepšímu pochopení toho, co vám dnes dávám.

Od každého tohoto prostředníka, kteří se stali nutnými při štěpení jednotlivých částí, vychází tato vlákna, která vám popisují. A každý tento prostředník má opět velké množství pomocníků, kteří jsou kolem něj a jsou činní ve vyzařování. Je to radostné vlnění, které ve všem tomto působení spočívá!

Avšak pohlédnete-li na vlákna **dnes**, v **nynější** době, tak se vašim zrakům otevře žalostný obraz; neboť mnoho těchto vláken, ano, největší část z nich, visí dolů, aniž by našla u pozemských lidí spojení. Volně vlají sem a tam, zcela nevyužita, nepřijata těmi

místy, kterým byla v pomáhající lásce určena.

Tato vlákna takto visící ukazují vaši vinu, pozemští lidé, jako již tak mnohé jiné křičí **o vaši vině** do stvoření a vzhůru ke Stvořiteli, který vás doposud tak zahrnoval svou láskou a který vám tak usnadnil ve svatých zákonech přesně poznat cesty, kterými jste měli jít!

Jak velmi se musíte zastydět, když pak přijde poznání! Vy lidé jste těmi jedinými, kteří obdržené nepředáváte správně dál a v tomto případě jste jako prostředníci zcela selhali, protože v tomto jste již dlouho neschopní vůbec něco přijímat.

O tom nelze již více nic říci. Smutně stojí všichni prostředníci v bytostném, kteří jsou s vámi lidmi ve spojení. Žalující pozvedají vzhůru vlákna, která v použití pozemskými lidmi měla rovněž jim přinést vzájemná proudění, která by v nádherných barvách oživila jednostrannost vyzařování, a tím by jim dala ještě mocněji a blahodárněji zesílit a prožhavit se. Avšak jejich konce jsou zaschlé a zakrnělé.

Jen ti prostředníci, kteří jsou ve spojení se zvířaty, rostlinami a kameny, stojí ještě pevně a radostně; neboť jejich vlákna záření jsou napnuta v měnících se kruzích skrze dávání a brání, které také v tomto musí spočívat, a radostně následují zákony stvoření, s díkem, že k tomu byla dána možnost všeláskou Boží, která se v tom projevuje.

Tak jste skrze falešné myšlení, které jste pěstovali, učinili ošklivě vyhlížející, škodlivou trhlinu do obrazu, který ukazuje onu část tkaní stvoření, která je s vámi velmi úzce svázána. Nepěknost rozšiřujete kolem sebe, vy lidé, kamkoliv jdete a kde stojíte. Kam

jen vaše myšlenky mohly dosáhnout, tam jste zničili harmonii, tím i krásu a také zákonitou možnost zrání. Z mnohého se máte zodpovídat a také mnoho odpykávat!